יום ד', כ"א בחשון תשס"ב (7 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"א בחשון**, בשנת תשי"ג(1952-5713), **יום פטירתו של נשיאה הראשון של מדינת ישראל – ד"ר חיים וייצמן**. ד"ר וייצמן פעל רבות להקמת הבית הלאומי בארץ ישראל כפי שהובטח ע"י בריטניה בהצהרת בלפור. בספר הלבן הראשון של בריטניה שפורסם ביולי 1922, נאמר כי הצהרת בלפור אינה מתכוונת לכך שארץ-ישראל תהווה כולה את הבית הלאומי היהודי, כי אם שבית לאומי זה יקום בארץ. מסמך זה הוא שקרע מארץ-ישראל את עבר-הירדן המזרחי... ההנהגה הציונית התקשתה לקבל את השינויים הללו במדיניות הבריטית, אך לא היתה לה ברירה. **על וייצמן וחבריו להנהגה** לבחור בין צעידה לעבר הבית הלאומי המקוצץ עם הבריטים לבין עימות איתם...
בקשתו האחרונה של ד"ר וייצמן היתה להיקבר סמוך למשכנו ברחובות. הרבנות הראשית קידשה חלקת קבר בתקיעת שופר. (מעניין לציין כי השנה – כמו בשנה ההיא – חל תאריך זה באותו שבוע שבו אנו קוראים בתורה את פרשת "חיי-שרה", בה מסופר על קניית הקבר הראשון עבור יהודי[ה] – שרה אמנו – ע"י אברהם אבינו. הקבר? – מערת המכפלה.} [ישראל 50]

***

<u>על שרה ואברהם...</u> <u>(המשך המאמר מאתמול):</u>

אברהם אבינו צוחק אפוא על נצחונו את חוקי הטבע ועליונותו על דרך התהליכים בעולם. גם שרה צחקה, אך כשנשאלה למה צחקה, היא הכחישה: **"ותכחש שרה לאמור לא צחקתי כי יראה..."**[בראשית י"ח 15]. היא יראה מלהודות, כי היה פגם בצחוקה. תמוהה מאד התנהגותה של שרה, הרי היא שִׂיקרה לריבונו-של-עולם, ושֶׁקר הוא דבר מגונה. מסביר בעל "אור החיים" הקדוש, שהכחשתה זו של שרה באה מצד גדולתה. היתה לה יראת שמיים כל-כך גדולה, עד שלא היה בה כח להודות. השקר שלה נבע מתוך מבוכה פנימית אדירה הנובעת מיראת ה'. שרה צחקה בקרבה, **"...אחרי בְּלותי היתה לי עדנה ואדוני זקן."**[שם שם 12] אחרי זקנותי חזרו נעוריי, ואמנם אצל שרה אנו פוגשים זיקנה ונעורים יחדיו. להורים צעירים, שנמצאים בשיא כוחם הפיסי והנפשי, קל יותר ללדת. ואולם יש מעלה להולדה בגיל מבוגר, שבו האדם מלא יותר חכמה, רוחו איתנה ופחות סוערת מרוחם של הצעירים. על הבעל-שם-טוב מסופר שנולד לאביו בעת זיקנתו, כשכבר לא היתה מעורבת בו נטייה של תאווה גופנית. **"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים..."** [שם כ"ג 1]. שרה היתה בת 100 כבת 20 ובת 20 כבת 7. בת שבע ליופי ולטוהר, בת עשרים ללא חטא, ובת מאה בחכמה וגדלות.[רש"י שם , בראשית רבה נח א']
בני בניה של שרה הינם זקנים וצעירים כאחד. גם בהם המסוגלות לחדש נעוריהם. אנו העם הזקן ביותר בעולם, אבל גם הצעיר מכולם, הן נולדנו מחדש. 2000 שנה נראה שדבר לא התפתח, והנה אנו צוחקים **"יושב בשמיים ישחק ה' ילעג למו"** [תהלים ב' 4] כח חידוש הנעורים הגנוז בנו מקורו בשרה אמנו. ממנה ירשנו גם חכמה, בטחון, אומץ וכח. בכוחנו, כשרה אמנו, לעמוד נחושים על מקומנו, ואם יש צורך - גם להעמיד אחרים על מקומם הם. אנו בניה, ושואפים לדבוק בדרכה: בת מאה כבת עשרים, בת עשרים כבת שבע.
[ר' שלמה אבינר – "אשת חיל"]

"...עת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל